

største Del af Præstegaardsjorderne ifølge den nye Lov er bortsolgt fra Embedet, ikke selv holde Befordring eller skaffe sig den gennem deres Forpagter. De maa da leje sig frem, og det har derved vist sig, at de i Loven fastsatte Godtgørelser er for smaa. Nærværende Lovforslag gaar derfor ud paa at forhøje disse Godtgørelser. Minimumsgodtgørelsen bliver den samme som i den gældende Lov, nemlig 50 Kr., men medens man efter den tidligere Lov kun kunde gaa op til 600 Kr., foreslaas det her, at man kan gaa op til 1 200 Kr. Nu er det ikke saaledes at forstaa, at samtlige disse Vederlag for Befordringsudgifter skal fordobles, men Meningen er, at de enkelte Tilfælde skal undersøges, og hvor det viser sig, at der tiltrænges et større Vederlag for Befordringsudgifter, skal et saadant kunne fastsættes, thi Meningen med Præstelønningsloven har jo ikke været, at Præsterne af deres faste Løn skulde afholde de Udgifter, som foranlediges ved Udførelsen af deres Embede. Meningen med Præstelønningsloven var, at Præsterne skulde have den Løn, som blev fastsat — den var ikke for stor —, og de Udgifter, som de maatte have ved Udførelsen af deres Embede, til Befordring, Leje af Konfirmandstuer, Rengøring af disse, Brændsel til disse m. m., skulde de have Dækning for. Derfor foreslaas det i nærværende Lovforslag, at Godtgørelsen for Udgifter til Leje af Konfirmandstuer, til Anskaffelse af Embedsbøger, Attestblanketter med videre forhøjes.

Samtidig er der foreslaaet en supplerende Bestemmelse til Lov af 28. Juni 1920 angaaende Ansættelse i Folkekirken af Præster, som tidligere har været Præster i Amerika eller Missionærer paa Missionsmarken, hvorefter der kan tillægges dem Alderstillæg i Overensstemmelse med Reglerne i § 18.

Endvidere foreslaas nogle Afgifter, som adskillige Præsteembeder tidligere har maattet afholde, strøget. Da det ved Præstelønningsloven af 4. Oktober 1919 bestemtes, at Statskassens Bidrag til Præstelønninger skulde bortfalde, maa det findes naturligt, at de Bidrag, som Præsterne har maattet yde til Statskassen eller til andre Institutioner, ogsaa bortfalder. Dette gælder saaledes en Afgift, som Præsteembederne i Nørrejylland har maattet yde til Frede-

ricia Hospital. Det er for gammeldags at opretholde sligt, og den foreslaas derfor at skulle bortfalde mod en Erstatning af det 25-dobbelte. Det er ikke noget stort Beløb, saa vidt jeg erindrer ca. 2 900 Kr. Ligeledes er der Afgifter til Universitetet og Bispeembederne, til Universitetet 9 170 Kr. aarlig og til Bispeembederne 3 067 Kr. 25 Øre aarlig. De skal ogsaa bortfalde. Endelig er der en Afgift til Metropolitan-skolen, som udgør 1 580 Kr., den skal ligeledes bortfalde.

Paa endnu eet Punkt er der en Ufuldkommenhed ved Præstelønningsloven af 4. Oktober 1919, og det er med Hensyn til Færøerne. Man gennemførte denne Lov uden at betænke, at Forholdene paa Færøerne er saa vidt forskellige fra Forholdene henede, at man ikke uden videre kan anvende Loven deroppe. Det har saaledes vist sig umuligt dér at faa en forsvarlig Gennemførelse af Bestemmelserne om Offer og Accidenser, der skulde bortfalde den 1. April 1920. Dette har man paa Færøerne ment var godt, og man har ladet Offer og Accidenser bortfalde; men den dertil svarende Bestemmelse om, at Kirkesangerne skulde have 300 Kr. aarlig, har man vægret sig ved at gennemføre, og det er ganske naturligt; thi der er dér flere Steder mange Kirker i et Præstegæld, og man har hidtil haft det saaledes, at Kirkesangeren har været en eller anden, vel anset Kongsbonde, der har sunget i Kirken uden Vederlag eller i alt Fald mod kun at oppebære det ringe Offer og de Accidenser, der faldt, en 20 — 30 Kr. eller saa aarlig. Nu siger Loven, at Kirkesangeren skal have 300 Kr., og det vil i et saadant Præstegæld løbe op til adskillige Penge i Forhold til, hvad man paa Færøerne regner med. Lagtinget har derfor bedt om, at de Paragraffer, der vedrører denne Del af Loven, maatte bortfalde for Færøernes Vedkommende.

Endelig er som bekendt Loven bygget paa, at den forøgede Udgift til Præstelønninger skulde paalægges Medlemmerne af Menigheden, og det hedder i Loven, at den skal paalignes efter Reglerne for personlig Kommuneskat. Men Lovgivningsmagten har ikke været opmærksom paa, at paa Færøerne findes der ingen personlig Kommuneskat og derfor heller ingen Regler for dens Paaligning. Det kan ikke nytte at fastsætte, at saadanne Udgifter skal af-